

sig Bierhverv ved Siden af den Lønning, de have. De ere altsaa samme Vilkaar undergivne som de andre Embeds- og Bestillingsmænd, jeg har nævnt, og navnlig staa de jo i saa Henseende paa lige Fod med Embedsmændene under Centraladministrationen. Kunne de faa Ansættelse eller Virksomhed andre Steder, hvor de kunne faa Biindtægter, tage de det, ellers maa de nøjes med det, de have. Det samme er Tilfældet med Premierløjtnanterne.

Den højtærede Minister mente, at det særlig var paa Grund af de lave Lønninger, at Adgangen til Premierløjtnantsklassen var mindre end tidligere. Jeg tillod mig at drage dette i Tvivl. Jeg gjorde opmærksom paa, at der ogsaa kunde være andre Grunde, og navnlig fremhævede jeg den Grund, at man har haft og desværre sikkert ogsaa har endnu en vis Uvillie imod, at Sønner af Almuen komme ind og blive faste Officerer. De ældre Rigsdagsmænd, der sidde her i Salen og have siddet her i en Række af Aar ligesom jeg, ville erindre, hvilken Modstand man i sin Tid mødte, naar man paa Finansloven vilde tilstaa Understøttelser til de saakaldte „Bondestudent“, fordi man fra visse Sider vilde spærre Adgangen for Bondesønner til at gaa den akademiske Vej. Det ere vi nu komne over, heldigvis! Fra saa mange Sider ser man ogsaa nu, at den akademiske Verden rekruterer ude fra Agradlandet, men en Institution er det endnu vanskeligt at faa demokratiseret i den Retning, og det er Militæretaten. Jeg anførte i Gaar et Eksempel, som jeg havde erfaret, hvorledes en Kaptajn vilde have standset en vel begavet ung Husmandssøn fra at blive fast Officer, idet han ikke vilde anbefale ham, fordi han mente, han manglede social Dannelse, der særlig gav sig Udslag i, at han talte Fynsk. I denne Forbindelse var det, jeg kom til at sige, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds syntes at blive forarget over, at da jeg saa, man kunde komme til at indtage de højeste Embedsstillinger selv med jydsk Accent, gjorde det mig ondt for Fynboerne, hvis en Fynbo ikke en Gang kunde blive Løjtnant, fordi han talte Fynsk. Jeg har selvfølgelig ikke dermed villet sige noget ufølgeligt hverken om den ene eller den anden. Thi det er jo en hæderlig Sag, at man taler den Mundart, man har lært i sin Barndom. Det ærede Medlem gav det en vis Adresse, ja, gav det endogsaa en saadan Adresse, at han indskød en Bemærkning om, at jeg godt kunde

have nævnt, at der var en sjællandsk Mundart paa en af de højeste Embedspladser; men det ærede Medlem mente, jeg savnede Treklangen, jeg savnede den fynske Mundart i Forbindelse med de andre. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem vil stikle til mig, at jeg skulde fortryde paa, at jeg ikke saa en fynsk Minister. Jeg vil overlade da Spekulation over Ministeroperationer til det ærede Medlem selv. Jeg nærer ingen i saa Henseende, og der er ingen Fynbo, jeg i Øjeblikket kunde tænke mig, der skulde løse af — for øvrigt er der jo heller ingen vakante Pladser, saa der er ingen Anledning til at indgive Ansøgning i saa Henseende.

Men for at komme tilbage til det Eksempel, jeg nævnede før, vil jeg bringe den højtærede Forsvarsminister en Tak, fordi han skærpede i høj Grad det Eksempel, jeg har nævnt. Den højtærede Minister dokumenterede ved at oplæse Indberetningen fra Regimentet og fra Bataillon i Odense, hvor udmærket en Mand det var, jeg havde anbefalet, og alle de Anbefalinger, jeg nævnede i mit Foredrag i Gaar, vise sig jo fuldt ud korrekte. Det interesserede mig ved at høre den højtærede Minister oplæse Regimentets Erklæring og Bataillonens Erklæring, at Ministeren ikke nævnede Afdelingens Erklæring, vedkommende Kaptajns Erklæring. Jeg bad derfor under Mødet den højtærede Forsvarsminister, om jeg maatte se Dokumenterne, og den højtærede Minister — elskværdig som han altid er — lod mig se Papirerne. Det interesserede mig da at se, at der ikke var nogen Udtalelse fra den Afdelingschef, der havde nægtet at anbefale vedkommende Husmandssøn til Officer, fordi han talte Fynsk. Sagen var nemlig den, at da jeg mærkede den Modstand fra Afdelingschefens Side, som, det kan jeg sige, irriterede mig og med Rette, gik jeg til daværende, nu afdøde General Hammer. Han havde i sin Tid som Kaptajn været min Kompagnichef og paa mange Maader vist sig saa velvillig overfor mig, og jeg gik derfor til ham og forklarede ham Sagen, og han svarede da: Ja, dersom det virkelig er sandt, at denne unge Mand har saa gode Vidnesbyrd, som De nævner, saa lad ham kun indgive sin Ansøgning, saa skal jeg gøre, hvad jeg kan for at indstille ham. Det interesserer mig derfor at se af den højtærede Ministers Dokument, at der staa paa dette Dokument: Forevist for Afdelingen — ikke noget andet. Man har altsaa ikke fra de overordnedes Side, da de